

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστὸν καὶ δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννακόσα καὶ χίλια κ' ἐπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη—ὁ κτὼ φράγκα καὶ ὁ κτὼ χέρι.

Μηνὸς Μαΐου δεκαενέα,
γιὰ τὴν Εἰρήνῃ παρλάτα νέα.

Ἐνενηντα δύο καὶ ἑννακὸς ἀκόμη,
ἐκρηξίς λεβήτων, πανικοὶ καὶ τρόμοι.

Ἄς ψάλωμεν μὲ στόμα κεχηναῖον
τῆς Χάγης τὸ Συνέδριον τὸ νέον.

Χάγης, τὸ Συνέδριον, ποῦ κόσμους γαλθανίζει,
ἐμὴν Εἰρήνῃ καθεται καὶ τέτοια ξεφωνίζει :

Ἐμὴν εἰρήν' ὕμιν, ἀλλήλους ἀγαπᾶτε,
ἐμὸν μου λέγωντας ἀλύπητα κτυπᾶτε,
σετὲ με μ' ἄρματα, βάλτε με σὲ κανόνια,
ἐμὴν μου τὰ κλαδὶὰ νᾶναι σπαθιῶν ἀκόνια.

Εἰρήνης, ἀγαθὰ νὰ διαλαλήσῃ ἡ Φήμη,
καὶ σεῖς νὰ μὲ κυττάζετε
σὰν ὄρνις, ποῦ ζυγιάζεται
νὰ πέσῃ στὸ ψοφῆμι.

Ἐμὴν εἰρήν' ὕμιν... φωνάζετε γιὰ μένα,
ἐμὸν μου νὰ κρῶζουμε κοράκια,
ἐμὸν μου νὰ βογγοῦν λαοὶ μὲ ράκη ματωμένα,
ἐμὸν μου τοὺς ἐρήμαξαν πολὺχρονα σαράκια.

Ἐμὴν εἰρήν' ὕμιν... σηκώσετε τὸ χέρι
σπλάχνου μου μὲ δίκιο πο μαχαῖρι,
ἐμὸν μου χονιάτο φόρεμα τὰ κάλλη μου γυμνώσετε
τῶν πολέμων τοὺς νεκροὺς μ' ἐκεῖνο σαβανώσετε.
Ἐμὴν εἰρήν' ὕμιν, ἀλλήλους ἀγαπᾶτε,
ἐμὸν μου λέγωντας τὸν θάνατον σκορπᾶτε.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Πᾶς καθόλου στὴ Βουλὴ;
Δὲν πηγαίνω, Φασουλῆ.
Μὰ γιατί, βρε Περικλέτο;

Κάνει ζέστη καὶ γι' αὐτό.
Ἀληθεύει, καθὼς λένε πῶς δὲν ἔχομε λεφτό;

Μὴν πιστεύεις ἀδελφέ μου, μᾶς συκοφαντοῦν χυδαίως...
ἀλλοὶς μισαλλήνων... πλοῦτος ἔρχεται ραχδαῖος.
Πῆγες εἰς τῶν πυροβολῶν τὰς μεγάλαις δοκιμαῖς;
Τὸ Τζαμετον ὅπως ξέρεις κάνει πάντα πληρωμάς.

Ἀκουσε, ξερὸ κεφάλι,
βρόντους ἔρχαδ, Κρούπ, Κανέ;

Π.— Εἶδα μόνον τὴν μεγάλη
κανονιέρα, κουνενέ.
Φ.— Ποιὰ κανόνια θέλεις, χάχα;
Π.— Τὰ Ρωμαῖκα μονάχα.

Φ.— Ἐχεις δίκη, τραγογέννη,
τὰ δοκίμασαν καὶ οἱ ξένοι,
ποῦ δὲν τρῶνε πίτερα,
καὶ εἶναι τὰ καλλίτερα.

Π.— Ἀκου, φίλ' ἔρατεινέ,
βρόντους; ἔρχαδ, Κρούπ, Κανέ.

Φ.— Τοὺς ἀκούω, Περικλέτο, καὶ φωνάζει μιὰ φωνή
πῶς Συνέδριον εἰρήνης μὲς' στὴ Χάγη θὰ γενῇ,
ὅταν παύσουν δυνατὰ
τῶν Ρωμηῶν μπουμπουνητά.

Μὴ φωνάζουν ἐκ τῆς Χάγης στὴν φυλὴν τῆς Ρωμοσύνης,
πάψε νὰ πυροβολῇ;
καὶ τὸ κράτος ν' ἀπειλῇ
τῆς παντλήμονος Εἰρήνης.

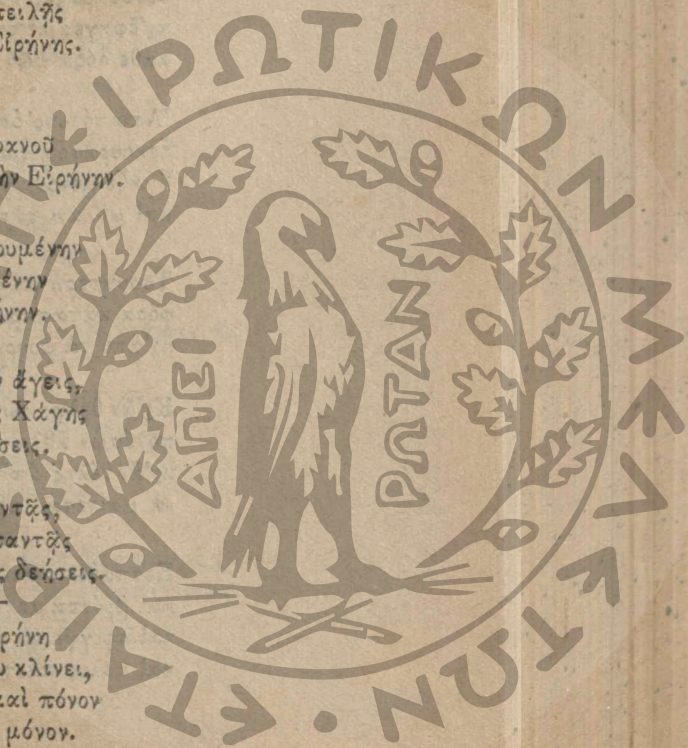
Ἴλεως ἡμῖν γενοῦ
καὶ εὐμενὴς καὶ σὺ φανοῦ
πρὸς τοῦ κόσμου τὴν Εἰρήνην.

Δώρησον στὴν οἰκουμένην
τὴν πολυδαπανημένην
εὐτυχίαν καὶ γαλήνην.

Σὺ, ποῦ βίον ὅπλων ἀγείς,
στὸ Συνέδριον τῆς Χάγης
ἔλα δίχως ἀντιρρήσεις.

Μὴ γιὰ τὸ Θεὸ βροντᾶς,
μὴ μὲ βρόντους ἀπαντᾶς
στῆς Εὐρώπης τὰς δεήσεις.

Ἡ παγκόσμιος Εἰρήνη
ἐμπροστὰ σου γόνυ κλίνει,
καὶ μὲ συντριβὴν καὶ πόγον
Σὲ παρακαλεῖ καὶ μόνον.

Ἄκουσε, πολέμων κόρη,
κι' ἔλα δώσε μας ἐλπίδα
πῶς θ' ἀφήσης κάθε δόρυ
κι' ἐπταβόειον ἀσπίδα.

Σείνουν τὸ κλεινὸν σου χῶμα
βρόντοι νιτρογλυκερίνης,
τὰ βουνά σου βρέπονται.

Ἀπὸ τὸ δικό σου στόμα
ὅλοι νόμοι τῆς εἰρήνης
κι' οἱ προφῆται κρέμονται.

Σὲ παρακαλῶ σκυττή
τὴν Εὐρώπῃ μὴ τρομάζῃς,
μὴ κανόνια δοκιμάζῃς,
κανονιέρα λατρευτή.

Ἐέχασε τὰς πρὶν μανίας,
ἔέχασε τὰς αἰωνίας
καὶ φρικτὰς παρασκευάς σου
κι' ἀπὸ Σύνοδον διαβάσου.

Βγάλε τὴν χαρτένια κάσκα,
ἔξω λόγχη καὶ λεπίς,
ὅλοι μὲ τὸ στόμα χάσκα
περιμένουν τὴ θά' πῃς.

Κόρη τῶν πολέμων στάσου
μὲ γαρούφαλα σ' αὐτιά,
ρίξε κάτω τάρματά σου
κι' ἄς μὴν πιάνουνε φωτιά.

Σὺ πατρίς τοῦ χρυσοκόμη
δὲν ἐμπούκτησες ἀκόμη
μὲ τὰ τρόπαια τὰ τόσα,
ποῦ τὰ λέει κάθε γλῶσσα;

Πῶς σκορπῆς πολέμων φρίκην;
τὶ πλεῖστον ζητεῖς
ἀφοῦ σὺ κατακρατεῖς
καὶ τὴν Ἀπτερον τὴν Νίκην;

Μὲ τὴν κλέφτικὴ σου λιάρα
συνετάραξες τὸν Αἴμον,
κι' ἔφαγες μὲ τὴν χουλιάρα
κάθε δόξα τῶν πολέμων.

Ἀπὸ τόσους ὀπλισμούς
ξεκουράσου τώρα πιά,
βγάξε μόνον γρυλλισμούς
καὶ μελάνι σὰν σουπιά.

Τσουχτερὴ μὴν τρῶς μουστάρδα,
φόρα κάτασπρη κονκάρδα,
κι' ἀπὸ τὰ φουρνέλα βάρδα.

Κι' ἂν θέλῃς σῶναι καὶ καλὰ
πολέμων ἄθλα πρὸ πολλὰ,
κι' ἂν θέλῃς ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
νὰ μαίνεσαι πολεμική.

Ἐεσπάθωνε μονάχη σου
καὶ βρόντα μεταξὺ σου,
καὶ σφίγγε τὸ στομάχι σου,
καὶ τέλος πάντων ζύσου.

Μὴ θέλῃς ὅλο τὸν καιρὸ
κόσμου νὰ χύνει αἷμα
σὰν τῆς Πεντέλης τὸ νερό,
ποῦ πᾶει ῥέμμα ῥέμμα.

Μὴ τὰ Μακεδονίστικα
σὰν Ἀμαζῶν φορῆς,
καὶ μὴ μὲ θεονήστικα
στομάχια προχωρῆς.

Ἡμέρωσε, παρκακλῶ, τὸ γουρλωμένο μάτι σου,
καὶ σκοῦζε στὸν Κορφιᾶτή σου:
Βάλε στὸ ράφι τ' ἄρματα, δὲν θέλω πιά νὰ ρέψῃς,
μὲ τοὺς ἐξοπλισμούς,
καὶ στὴν Εὐρώπῃ πῆγαινε, Κορφιᾶτή, νὰ γιατρέψῃς
δξεῖς ρευματισμούς.

Τρέχει μεγάλη συμφορὰ
κι' ἄς παύσουν τόσοι βρόντοι μου...
δὲν ἔχω κάλπικο παρᾶ
νὰ ξύσω κἂν τὸ δόντι μου.

Βάστα στὸ χέρι τὴν Ἐλῆα
καὶ σώφρων κι' εἰρηνομανῆς
ξανάστειλε τὸν Βασιλῆα
στοὺς ἰσχυροὺς τοῦ συγγενεῖς.

Γιὰ ταξείδια, Ρωμηοσύνη,
δέσε τὰ μπαούλα σου,
κι' ἄς παχύνει ἐν εἰρήνῃ
κάθε φαταούλας σου.

Φώναξε καὶ στοὺς ἐφέδρους κι' ὅλους σου τοὺς κληρωτοὺς
τώρα πιά, καλὰ παιδιὰ μου, διαλύω τοὺς Στρατούς,
κι' εἰσθ' ἐλευθεροὶ νὰ πᾶτε μέσα στὴν Ἀμερικὴ
καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς Λαιστρυγόνας,
πρὶν οἱ φόροι σὰς ἀφήσουν ἀθλητὰς χωρὶς βρακί
γιὰ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας.

Πάρτε τῆς ἐλῆας κλαδιά,
τὴν Εἰρήνην ἐξυμνεῖτε,
κατευόδιο σας, παιδιὰ,
μετανάσται νὰ γενῆτε.

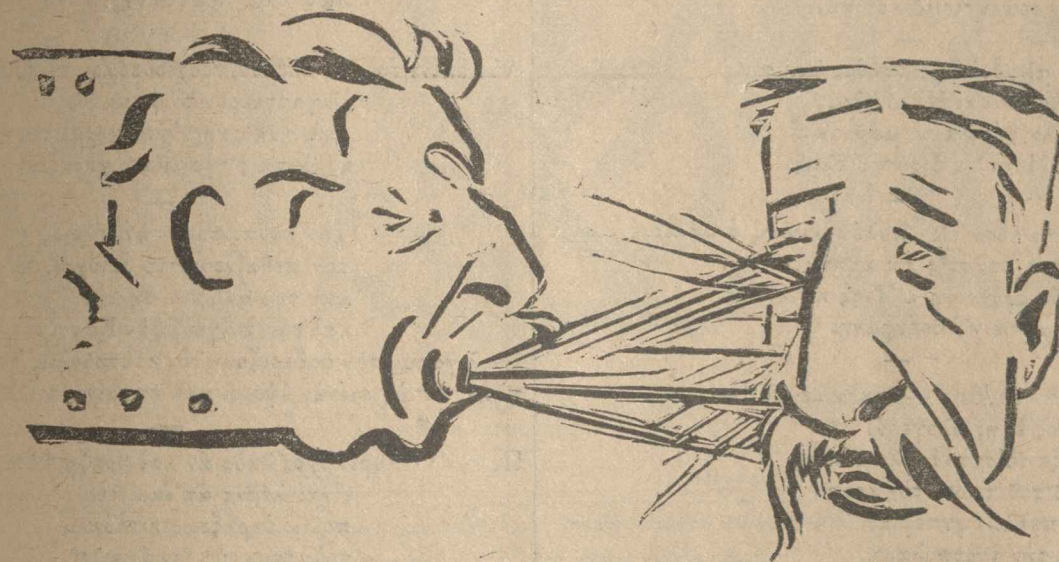
Μάρς, Ρωμῆ ντεληφυσέκη,
γιὰ τὸν ὕπνο τὸν βαθύ,
δῶσε πίσω τὸ τουφέκι,
δῶσε πίσω τὸ σπαθί.

Γιὰ πολέμους τσιμουδιά,
τοὺς στρατῶνας ἄφετε,
κατευόδιο σας, παιδιὰ,
μάρς καὶ νὰ μοῦ γράφετε.

Λησμονεῖτε τὴν μητέρα
καὶ δουλεύετ' ἐκεῖ πέρα
Κάρνεζι νὰ γίνετε.

Καὶ στὸ μέλλον περιττοὺς
νὰ θαρρῆτε τοὺς Στρατοὺς
καὶ λεπτὸ μὴ δίνετε.

Σύρτε τώρα πανοικεῖ
μέσα στὴν Ἀμερικὴ
καὶ συχνότατ' ἀπ' ἐκεῖ
νὰ μοῦ στέλλετε καὶ τσέκια

Ἐκρηγῆς ἀτμολεδῆτων τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων.

ὄχι πλέον γιὰ τουφέκια,
παρὰ μόνο γιὰ μπιφτέκια.

Τοὺς πολέμους παραιτῶ,
τῆς παλάσκας μου πετῶ,
στρατιώτας δὲν ζητῶ
κι' εἰρηνόφιλος κροτῶ.

Ὁ παρῆς μου γιὰ θυσιάς
καὶ παληαῖς ἀνοησίας
δὲν κατασωτεύεται.

Νὰ καὶ τοῦτο, νὰ κι' ἐκεῖνο,
κι' ἐλευθεροὺς σὰς ἀφίνω
νὰ μεταναστεύετε.

Παρασκευαῖς σὰν πρῶτα δὲν θὰ μοῦ ζητοῦν δασμούς,
τώρα κλήματα κι' ἀμπέλια,
καθέννας διηγῶντας τῶν Ρωμῶν τοὺς ὀπλισμούς
θὰ ξεραίνεται στὰ γέλοια.

Τέτοια, φίλη κεφαλή,
στὸ Ρωμαῖκό λαλεῖ
καὶ κατανοεῖν μεγάλην ἢ παγκόσμιος Εἰρήνην,
ὅσοι ξέροι πόσον τοῦτο μέγ' ἐστὶν πλάστιγγα βαρύνει
τῆς Εὐρώπης τῆς ἐνόπλου, τῆς κοινῆς ἰσορροπίας,
καὶ τῆς ἀρνήσεώς του μελετοῦν τὰς συνεπειάς.

Κι' ἐν αὐτῷ δὲν παραιτήσῃ τοῦ πολέμου τόργανέτο
μὲ τοὺς ἰσχυροὺς ἐξίσου,
τότε πλέον, Περικλέτο,
βάλτου ρήγανη καὶ ζύσου.

Ἡ παγκόσμιος Εἰρήνην τέτοια, φίλε προσφιλεῖ,
στὸ Ρωμαῖκό λαλεῖ,
πλὴν ἐκεῖνο τὸν σκοπὸ τοῦ, τὸ γουδί τὸ γουδοχέρι,
δὸς τοῦ κι' ἔρχονται φουσέκια,
δὸς τοῦ Μάνλι' χειρ τοουφέκια,
δὸς τοῦ κοφτεροῦ μαχαίρι.

Παῦς ἐξάψεις παραφόρους,
παῦς νὰ παρακροτῇς,
παῦς πλέον μετεώρους
τὰς Δυνάμεις νὰ κρατῇς.

Πλὴν αὐτὸ στὴν πρώτη μούρα
τῶν παλῶν ἐπιμένει,
κι' ὅλο καὶ βαρεῖ παμπούρα
καὶ τῆς σάλπιγγος σημαίνει.

Θέλει κόσμος νὰ χαλᾷ
καὶ νὰ τρέξῃ τὸ σπироῦνι,
κι' ἄλλα νὰ κουδαλᾷ
μὲ μονόκλ καὶ με τακοῦνι.

Κεχηνότες Εὐρωπαῖοι μὲρὸς στὴν Κόντε σταματοῦν
καὶ με φόβο τὸν ῥωτοῦν:
Τέλιγα τῆς πρώτης σπάνης,
τεῖναι τοῦτα ποῦ μᾶς κἀνεις;
Τὰ κανόνια δοκιμάζω
καὶ τὸν ἐλεγχὼ τρομάζω.

Δὲν ἀφίνεις τὰ κανόνια κι' ὅλους τοὺς ἐξοπλισμούς,
ἔμπορεῖς νᾶσαι Σακκάρκας, νᾶχης καὶ ρευματισμούς;
Πῶς θὰ ρίχνῃς, Στρατηλάτη,
τὸ τουφέκι, τὸ κανόνι,

σάν σὲ ρίχνουν στὸ κρεβάτι
τῶν ρευματισμῶν οἱ πόνοι;

Μὴ μᾶς δείχνῃς στῆθος λαῦρον,
παῦσε νᾶσαι Κολονέλος,
κι' ἔλα ξήρανε τὸ μαῦρον
τῆς Μεγάλης Βρύσης ἔλος.

Μᾶς τρομάζει κάθε τόσο τῶν πολέμων σας ὁ σάλος,
ρίξετε καὶ σεῖς τὰ κράνη,
κι' ἄς φροντίσῃ κι' ἕνας κι' ἄλλος
τέλματα ν' ἀποξηράνῃ.

Κι' ἂν ἀλήθεια — σακραμέντο! —
μένος ἔχῃς φλογερό,
δεῖξε τὸ στὸ Παρλαμέντο,
ποῦ σοῦ τρώει τὸν καιρὸ
μὲ πολλῶν ρητορικῇ
γιά τὴν ἀγροφυλακῇ.

Καὶ μακρὰν παντὸς παιᾶνος καὶ παντὸς ὑστερισμοῦ
παρὰφόρου Στρατηλάτου
ἀσχολήσου μὲ τὸ χάλι τοῦ Προϋπολογισμοῦ
καὶ τὴν ἐκθεσὶν τοῦ Στράτου.

Ἄκου πῶς βομβοῦν τρίγύρω ρήτορες περὶ κάλλοι
μὲ τοὺς λόγους τοὺς ὠραίους...
στῆς Βουλῆς τοὺς ἀρουραίους
δῶσε στρυχνοσίκαλι.

Ἀπόσυρε τὰ σχέδια τὰ Στρατιωτικὰ
κι' ἄς πουληθῇ πᾶς ὀπλισμὸς καὶ νέος καὶ παμπάλαιος,
καὶ τῆς Βουλῆς λυπούμενος πεινῶντα τρωκτικὰ
τρέφε τὴν βουλιμίαν τῶν διὰ στρυχνοσικάλεως.

Οἱ τῆς Εἰρήνης Σύνεδροι τέτοια μιλοῦν, σακάτη,
στὸν φλογερό Κορφιᾶτη,
κι' αὐτὸς κραδαίνων τὸν πολὺν Προϋπολογισμὸν
φωναίνει στὸ Ρωμαίικο: πάρτον νὰ πολεμῇς,
καὶ τώρα στὴν ἐλάττωσιν τῶν τόσων ὀπλισμῶν
δὲν συμφωνοῦν μὲ τοὺς λοιποὺς ὁ Κάιζερ κι' ἐμεῖς.

Ἐκρηγῆς ἐκτὸς τοῦ νόμου τοῦ κλεινοῦ τροχιοδρόμου.

Π. — Στοῦ τροχιοδρόμου, βλάκα, παρευρέθῃς τὰς ἐκρηγῆς,
ποῦ σὲ κάνουνε νὰ φρίξῃς;

Ζέοντες ἄτμοι λεβήτων δὲν ζεμάτισαν καὶ σένα
καὶ στὸ σπῆτι σου μὲ μοῦτρα δὲν σὲ πῆγανε θρασυμένα;

Φ. — Παρευρέθην κατὰ τύχην εἰς ἐκείνην τὴν σκηνήν.

Π. — Μὰ γιὰ πές μου πῶς ἐφάρθῃς;

Φ. — Ὑψωσα κι' ἐγὼ φωνήν.

Π. — Ἀφερίμ, βρέ, Φασουλῇ, ποῦ νομοτάγῃς ἐφάρθῃς.

Φ. — Τὶ καλλίτερο μ' ποιεῖς, Περικλέτο μου, νὰ κάνῃς;

Ἄκουσα τὰ βογγητὰ τῶν πολυπαθῶν θυμάτων,

εἶδα ζέοντες ἄτμούς κι' ἕνα πλῆθος ἐγκαυμάτων,

καὶ μ' ἐκείνους τοὺς αὐλοὺς ἔψαλα καθὼς τὸν Πᾶνα

τὴν πατρίδα τῶν Ρωμῶν, τῆς ὑπομονῆς τὴν μάννα.

Ἄμμι σύ, βρέ Περικλέτο;

Π. — Τὴν φρικώδη μηχανήν

ἐπλησίασα μὲ φρίκην, κι' ὕψωσα κι' ἐγὼ φωνήν.

Φ. — Ἀφερίμ, ποῦ λογικῶς καὶ συμφώνως μὲ τὸν νόμον

ὑψώσες καὶ σύ φωνήν κατὰ τῶν τροχιοδρόμων.

Κι' ὁ κυρίαρχος λαὸς τῆς μεγάλης ταύτης γῆς

μ' ὅσα κι' ἂν τραβᾷ, κουτέ,

δὲν ἐξάπτεται ποτὲ
σάν λαὸς νομοταγῆς.

Αὐτὸ κίνητα τὸν κόβουν, τροχιοδρόμοι τὸν βράζουν,
ἴλιγο στεύουν τὸ ψωμί του
καὶ στηλιάρια στὸ κορμί του
κόκκιναις γραμμαῖς χαράζουν.

Τὸν πεθαίνουν στὴ δουλειά,
τὸν πεθαίνουν στὸ ξενύχτι,
καὶ τοῦ βάζουνε θηλειά
καὶ τὸν πνίγουν σάν Κατσίχτη,
Βούλγαροι τὸν φοβερίζουν, τὸν κτυποῦν μὲς στὴ φωλιά του
πλὴν αὐτὸς φωνὴν ὑψώνει καὶ πηγαίνει στὴ δουλειά του.

Π. — Ὁ κυρίαρχος λαὸς ἂν καὶ βράζῃ, Φασουλῇ,
εἶναι λέβης ἀπ' ἐκείνους,
ποῦ μ' ἐκρηγῆσεως κινδύνους
τοὺς θεσμούς δὲν ἀπειλεῖ.

Φ. — Τὸν κυρίαρχον τραγοῦδα μὲ φλογέρας δλοένα
καὶ μ' ἐκείνους τοὺς αὐλοὺς,
ποῦ ζεμάτισαν πολλοὺς...
τὶ καλὰ, ποῦ μὲ τοὺς ἄλλους δὲν ζεμάτισαν κι' ἐμένα!

Π. — Ἐγίνε καθὼς μοῦ λένε πίσεις ἀτμῶν μεγάλην,
κι' εἶθε πάντα τέτοια κάζα νὰ συμβαίνουν, βρέ βουβλάι,
καὶ συχνὰ νὰ δοκιμάζουν μὲ πίσεις παρομοίας
τὴν ὑπομονὴν τὴν τόσην τοῦ λαοῦ τῆς εὐνομίας.

Φ. — Τίποτα δὲν κατορθώνεις δίχως ὑψηλὰς πίσεις,
μήτε τίτλους, μήτε θέσεις.

Π. — Πέθαναν ὡς τώρα δὲν κι' ἀντηχοῦν ὀρεῖς οἱ θνητοί.

Φ. — Κι' ἂν ἐν καύμασι κι' αὐλοῖς ἀπεδῆμυσαν ἐκείνοι,

πλὴν οἱ ζῶντες κι' οἱ σωθέντες κι' οἱ περὶ λειπόμενοι

στῶν θεσμῶν τῶν καθεστῶτων τὰς ἀρχὰς ἐπόμενοι

δι' αὐλῶν θρηνεῖτε τώρα τὴν ἀνέλπιστον θανάην

κι' ἄς ὑψώσωμεν φωνήν,

κι' ἐναυλος ὅτ' ἀκόα μ' ἄς ἤχῃ θυμάτων στόνος

καὶ καταυλισθέντων πόνος,

ὡς ποῦ νᾶλθῃ τέλος πάντων καὶ τῶν ἄλλων ἡ σειρὰ

καὶ μὲ βράζοντα τοὺς λούσουν, Περικλέτο μου, νερά,

καὶ φωνὴν ὑψώσουν πάλι σάν καὶ τούτῃ τῇ φορᾷ.

Π. — Πάψε καὶ γελῶν ὑψῶν τὸ στηλιάρι, μασκαρά.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὴν Καλογεροπούλου συγχάριω τὴν Ἑλπίδα,

τὴν αἰοδὸν τὴν νέαν κι' ἀρίστην δεσποινίδα.

Χθὲς στὸ γνωστὸν Ὁδεῖον οἱ λιγέροι τῆς τόνου

ἐμάγευσαν τὸν κόσμον, λές κι' ἄκουγες ἀλδόνι.

Καὶ λαϊκὴν θὰ δώσῃ μεγάλην ἐσπερίδα,

οὐ μὴν καὶ στὸ Μιλάνο θὰ ψάλλῃ τὸν χειμῶνα,

κι' εὐέλπιδες ἀκούτε τὴν αἰοδὸν Ἑλπίδα,

κι' αὐτὴν ἐπευφημεῖτε καὶ νῦν καὶ στὸν εἰδῶνα.

Τὸν Θεόδωρον τὸν Χάνα, τοῦ Ρωμοῦ μας θασώτην

στὴν Ταρσὸν τῆς Κιλικίας καὶ γενναῖον πατριώτην,

γιὰ τὸ τιμαλφές του δῶρον, γιὰ τὸ Περσικὸ Χάλι,

ποῦ καθεὶς τὸν νοῦ του χάνει, τὸν εὐχαριστῶ πολλῶν,

κι' ὡς ἀνάμνησιν θὰ τῷχω μὲ τὰς ἄλλας προσφιλεῖς.

Ἡ τῆς Ὁξφόρδης Ἐρευνα τοῦ Πλάτωνος Δρακούλη,

ποῦ πρέπει νὰ τὴν μελετοῦν κι' ἐλεύθεροι καὶ δούλοι,

θὰ γίνῃ Περιοδικὸν σπουδαῖον ἀπ' ἐκεῖνα,

φωτίζον καὶ καθοδηγοῦν τοὺς πάντας κατὰ μῆνα.